

SZILÁGY-SOMLYÓ.

TÁRSADALMI HETILAP

és A SZILAGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASAGI EGYLET KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:	
Egész évre	4 frt.
Fél évre	2 frt.
Negyed évre	1 frt.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.	
Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:	
NAGY LÁSZLÓ.	

SZERKESZTŐSÉG:	
Sz.-Somlyón az ev. ref papi háznál,	
hová az előfizetések és a kéziratok küldendők.	
Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.	

NAGY PÉTER.

„Emlékezetben leszen a te neved“. E szavak voltak olvashatók ama fejér őszi-rózsa és gyögyvirágból készített diszes koszoru széles fekete moir-antique szalagján aranyos betűkkel, melyet a sz.-szolnoki ev. ref. egyházmegye nevében Nagy Péter volt erdélyi ref. püspök ravatalára letettem. Sokkal frissebb a hant, mely alá a nagy szellem por-hajléka temetve van sokkal közvetlenebb, a veszteség sulyának tudata, hogysen méltóképpen igazolhatnók e felirat alapos és indokolt voltát. Mégis azon kötelezettségemnél fogva, melyel lapunk — különösen ezen megyében lakó olvasóival szemben tartozom s azon szerencés viszonyul fogva, mely szorint 25 évtől kezdve figyelemmel kísérhetem az országos nagy halott életét, indítatva érzem magam indokolni: miért esett választásom ama jel mondatra: „Emlékezetemben leszen a te neved.“ Ma rámutatok halálára és temetésére, majd 1 vagy 2 cikkben életét mutatva be — habár halvány vonásokban is.

Az erdélyi ev. ref. egyházkerület következő gyászjelentést adta ki:
Az erdélyi ev. ref. Anyaszentegyház állandó igazgató tanácsa, az egyházkerület s összes hatóságai és hivatalosai nevében, mély megilletődéssel és a váratlanul bekövetkezett nagy veszteség által lésujtva jelenti, hogy főtiszteletű és méltóságos Nagy Péter, erdélyi ev. ref. püspök, az egyházkerület főgondnoka, a magyarországi reformált egyház zsinatának és konventjének egyik elnöke, az orsz. ref. segélyalap és a baldácsi-alapítvány bizottságának tagja az egyetemes egyház énekügyi bizottságának elnöke, valamint az erdélyi muzeum-egyletnek

országos nagy testület adózik bölcsességben, tapintatban, kitartó munkásságban utólérhetetlen elnökének? És ez érzelemnek egyhangu visszhangja volt a váratlanságánál fogva is megdöbbentő halál eset jelzésével széles Magyarország összes sajtója felekezeti és nemzeti-ségi különbség nélkül.
Egyik kolozsvári napi-lapban oly férfiú tol-mácsolja a Nagy Péter hirtelen halála által okozott kinos megdöbbenést, a ki nem volt mindég a nagy halott egyház politikai párt fele, de alkalmá volt lépésről lépésre figyelemmel kísérni nagyszabású munkálkodását, kiismerni szívét, esztét, lelkét. Ez a férfiú ezen szavakkal igazolja a halálban Nagy Péterről, hogy: „Emlékezetben leszen a te neved.“

„Az érett emberkor java erejében levő férfiú; az egyesült magyar reformált egyház kormányzatának egyik oszlopa; az erdélyi ev. ref. egyházkerület egyik főgondnoka és püspöke; ez anyaszentegyház egyházi életének középpontja és főhordozója; az áll. igazgató tanács elnöke s tanácskozásainak még a legközelebbi vasárnap is vezetője: az ékesen szólás nagy mestere; a kötelességteljesítés legelső és leghűbb szolgálója; a tudomány és irodalom hivatott munkása; a családi élet rajongó hive; a becsület példányképe; a kedély tisztavízű gyöngye; a minden ízében s a szó legmagasabb értelmében egész ember, mint a felhőtlen égből lecsapó villám által sujtott és derékban ketté tört cserfa: egy pillanat alatt megsemmisült, megszakadt szívvel összeomlott s mindaz a nemes, drága érték, mely e porhüvelyben lakozott, elröppent, itt hagyva azt a széles, nemes, nagy munkakört, melyben a haza, az egyház, az irodalom, e család és társadalom annyit és annyit mert ígérni magának tőle.“

Ilyen, a szó szoros értelmében a valóság-nak megfelelő apostrophálása egy férfiú életének a halálban nem csak azt igazolja, hogy

ról s a szürke homályba bevegült az őszi féreg egyhangu szava.

Ligeti Mariska szép is volt, kedves is volt, gazdag is volt a maga idejében, tehát mindennel birt, ami biztosíthatta számára a korai „szerencsét“ még a mostani férfi-szük világban, és most is szép, pedig a 33-ik tavasz virult, és ugyanannyi őszi mordszele zugott el felette, de már nem gazdag, a sors szeszélye s meg még sok minden negyedrésznire olvasztotta le az ősi vagyont, s ez is le van nyomtatva jó nagy adag adóssággal, már nem is kedves, mert a sors szeszélye és még sok minden, megölte benne azt a valamit, a mire a nőben azt mondják, hogy: kedves. Most egy bánatos, hallgatag, hervadó nő, ki vágyik vissza a múltba s szomorúan fordítja el szemeit a jövőről.

Hogy mindennek mi az oka: nagyon közönséges dolog, ha el nem mondanám is, kitalálná könnyen bárki is.

Ligeti Mariska szép is volt, gazdag is volt, kedves is volt a maga idejében.

Szülei amint serdülni kezdett, körül vették fényes ragyogással, s amint az első hosszú ruhát elég korán magára vette, s a lányokra nézve ama világot jelentő deszkára — a bálterem csiszolt padlójára először rálépett, attól kezdve hosszú ideig az élvezetnek egy meg nem szakadó láncolata volt élete.

Teljes fényben ragyogott s e ragyagás oda csalta a lepkék vagy magyarul az udvarlók nagy

seregét, persze némelyik megégette magát, s magával együtt elégett az is, a mit az isten tudja hanyadik nagypja hagyott rá, amelyik pedig ép bőrrel menekülhetett, az haza ment az ősi viskóba, elvette valamelyik két szilvafásnak a leányát, hozzá kezdett a földturáshoz, s lett belőle jó parasztember. Mások pedig egymásnak állottak s levágták egymásnak fülit orrát a mint ők mondták a becsületért s meg azért, mert Ligeti Mariska szép is volt, gazdag is volt, kedves is volt akkor, s mindegyik szerette volna magának.

Mariska ragyogott. Az ősi ház nappal csengett a vidám kacagástól, éjjel csengett habzó serlegek koczczanásától s vidám zencszótól s Mariska fényétől csakugy égtek — s futottak el a lepkék.

Telt az idő s az öreg Pál bácsi Mariskának egy szegény, jószívű, becsületes öreg ember mindig tanácsolta az ő kis aranyosságának, hogy ehez is, ahoz is jó lenne hozzá menni, de a kis aranyos csak kacagott ilyenkor s így felelt: hogy rá érünk még arra Pali bácsi, ha majd vénülünk egy kicsit.

Telt az idő, Mariska ragyogott, az ősi ház csengett vidám nevetéstől, zene szótól s egyszer csak lecsett az udvarlók álla, mtdőn Mariska bemutatja a fényes társaság előtt a fiatal Bárt, aki huszárhadnagy, mint jegyesét.

Az öreg Pál bácsi megint előállott az ő kis aranyosságának a jó tanácsokkal: hogy az a báró nem neki való, az megcsalja ötöt, mert csak azért

„Kétszer is nyit az ákácza virága.“

— Rajz. —

Irta: Giczezy D. Mór.

Őszi nap volt. — A ház előtti vén eperfáról csendesen dudorászva fujdogálta lefelé az el-sárgult leveleket a kóbor szellő. — Az ég tiszta kék volt, csak az alján uszkált egy-egy felhő-fodor, a nap mosolygott, de mosolya hideg volt, mint a haldoklóé, ki mielőtt nyugodtan zárná le szemeit a nagy álomra, mosolyogva tekint szét, bánatos övein. Őszi nap volt, hervadással, ragyogással, szerelmeseknek, bánatosoknak kedves őszi nap.

Mariska nyaka köré keríté salját s kiült a vén eperfa alá, s úgy elnézte, hogy a szellő, milyen kiméletlenül csapja a föld porába a sárga levelet, melylyel míg virult sokszor elenyelgett s ringatá édes álomba csendes alkonyaton.

Virulunk s elhervadunk — szólott végre csendes suttogással Mariska, s egy halk sóhaj röppent el ajkairól. Virág nyílás, virág hullás, szerelem, csalódás s aztán többet nem tudott szólni.

Fejét lehajtotta két fehér kezébe, s könyei pe-regtek halovány arczára. Az őszi szél csendesen, bánatosan bugott, a vén eperfa hullatta elsárgult leveleit, a nap vérpirosan bukott alá az ég peremé-

emlékezetben leszen az ő neve, hanem egyszer-s mind önmagunkba szállásra int. Ha mi csak tükör által láthatunk: bizony fényes tükör ez, melybe bele tekintve megláthatjuk az ő tel-jesége mellett a mi sok gyarlóságainkat.

És hogy sietett a szélrózsa minden irá-nyából a ravatal körül az igazak és igazságot keresők tábora! És e néma koporsó a legéke-sebben szólólag hirdette a beláthatatlan nagy-tömegnek, hogy oszlop ember dőlt ki. Reme-gett a szíve, rebegett az ajka az ősz főpász-tornak, midőn szíve barátja, főpásztor társa s egy egész ország halottja felett mondani kez-dette szívből jövő, szívhez szóló, égre törő megható imáját. A főpásztorok arczát köny-áztatta meg, a más felekezetű papság halánté-kán ült a megdöbbenő fájdalom, a gyászoló özvegy zokogása magával ragadta a templom hajójának minden zugában a nagy tömeg ér-zelmeit. Még a vész-viharral szemben megéd-zett vitéz hadfiaknak arczáról is olvasható volt a meghatottság fájó érzete. Igen, mert hisz ő is harczos volt, Jézus Krisztus igaz, kitartó, csüggedetlen és hű vitéze.

A gyással bevont égő gáz-lámpák, a fák-lyák sötét, komor füstje, a 10.000-nyi belát-hatlan nagy tömeg megdöbbenő némasága mind azt hirdették: hogy „e m l é k e z e t b e n l e s s z a t e n e v e d.”

Ime mily teljesen van igazolva a sz-szol-noki egyházmegye koszorujának felírása a ha-lálban! De talán jövőre nem lessz ily fáj-dalmas, de megnyugtatóbb az élet-adta iga-zolás.

Nagy László.

Emléket emeljünk Nagy Péternek!

Midőn a villany szárnyain hozzánk jutott a hír, hogy Nagy Péter, az erdélyi ev. ref. egyházkerület püspöke váratlanul meghalt, úgy éreztük magunkat, mint a földnek egyenlítő alatti utas embere, midőn a letűnő fénylő na-pot egyszerre pokoli sötétség váltja fel. Most azonban, a mint kissé eszmélünk a felhőtlen égből lecsapó villám okozta kábultságból, úgy érezzük, hogy minket, mint az erdélyi ref. püspökség legnagyobb egyházmegyéjét ez idő szerint kormányzókat illet meg a kezdeménye-zés és szarénytelenség nélkül felemelhetjük szavunkat, hogy:

„Emléket emeljünk Nagy Péternek!”

Mi ezen nagy halottunk emlékét megörö-kitendő czélra 5—5 frttal járulunk és felhiv-juk Szilágymegyének egyházi és világi férfait, kicsineket nagyokat, fel az igaz és nemes em-lékének megörökítésére mindig áldozat kész hölgyeinket: járuljanak a Nagy emlék létesí-téséhez filléreikkel.

A begyüldendő összeg takarékpénztárilag lessz kezelve és annak idejében számadás mel-

veszi el, hogy azt hiszi, hogy milyen gazdag, édes apád pedig azért nem bánja, hogy ő meg azt hiszi, hogy a báró gazdag, pedig mindkettőnek egy helyen szorítja a csizma, s mindketten egymástól várják a szabadulást.

A kis aranyos megint csak lekaczagta a báty-ját. Ábrándozik Pál bácsi — mondá — én csak a bárót szeretem s báróné leszek.

Hát jól van kis aranyosom, pedig jobb lett volna neked a Sővári Laczi, az igazán szeret téged, gazdag is, hivatala is van Más különben sok idő van még a lakadalomig ám te lásd, mormogott az öreg.

A zene csak szólott az ősi házban, a menyegző csak késett.

Egyszer aztán a vidám zeneszót egyhangu dob-szó váltá fel az ősi ház udvarán.

Egy.... kettő.... kiad többet érte?

Az öreg Ligetit megütötte a gutta szégyené-ben s becsapódott utánna a családi sirbolt rozsdás ajtaja, a báró, a huszár hadnagy, elment, s egy kevés idő múlva maga helyett vissza küldte a jegy-gyűrűt, a bánatos özvegy s a megtört Mariska le-költöztek az alsó végre, a nagy vagyomból megma-radt zselér házba.

*

Őszi nap volt, hervadással, ragyogással, szerel-meseknek, bánatosoknak kedves őszi nap.

Mariska a kis ház előtt ült a nagy eper-fa alatt, nézte annak elszárgult, lehulló leveleit,

Ajka suttogva nyílt fel: Virulunk s elherva-dunk, szeretünk, csalódunk s aztán.... többet nem szólott.

lett adjuk át ama kétségen kívül megalaku-landó bizottságnak, mely hivatva lessz Nagy Péterhez méltó emléket emelni.

Sz.-Somlyó 1884. szept 21-én.

Br. Györfly Lajos,
főgondnok.

Nagy László,
esperes.

A jó bor készíthetetésének főtítkai. *)

I.

Általánosan ismeretes dolog, hogy a föld kerek-ségén nincs ország, mely oly sokféle minőségű s annyi-féle izlésnek megfelelő bort volna képes előállítani, mint Magyarország; s ha ez áll, ugyanekkor alig kép-zelhető nagyobb relytély, mint az, hogy mi az oka, hogy a magyar borok még sem kelendők.

A hány ember szól a dologhoz, rendesen annyi a kérdés megoldására vonatkozólag felmerülő véle-mény is.

Az egyik szőlőfajaink silányságát s ültetvényeink kevertségét állítja oda, mint a baj kutforrását, s meg kell vallanunk, nem egészen rossz helyen kutat, valóban nagyon füstölög ez irányban is, de egyedül ettől még nem gyuladna meg borászatunk feje felett a ház.

A másik közlekedési eszközeink hiányossága, il-letve drágaságában, vám és kereskedelmi összeköttetése-ink s szerződéseink kedvezőtlenességében véli feltalálhatni a bökkenőt. S talán ezeknek is van egy kevés igazuk, — talán ezen részen is volna egy és más irányban javí-tani való.

A harmadik borkészítési és kezelési eljárásaink általános gyarlóságaiban hiszi feltalálhatni a baj igazi okát. Ez sem tapogat rosszul, itt is szorít, de csak ha mindhárom véleményt egy keretbe vesszük, lesz teljes a fintorkép s csak azután lesz megérthető, hogy mi az oka ama nagy kelendőségnek, melynek a hírnevesebb külföldi borvidékek borai gyakran szinte a hihetet-lenségig nagy árak mellett is örvendenek, ezekben ha-zai terményeinkkel, melyek igen gyakran potom árért sem kapnak vevőt.

Tekintve e kérdésnek úgy különösen bortermel-őinket, mint az össz-nemzetgazdaságot is érdeklő s nagyon is befolyásoló voltát, úgy hiszem nem fog ártani: ha e csudás árkülömbőség és kelendőség okai-nak labyrintjába egy kissé körülményesebb tájékozott-ság nyerhetése czéljából egy kevésbé mélyebben is be-ereszkedünk.

Kisebb igényű közönséges ember a bornak csak szesztét tekinti s abban csak javított, az egészségnek ártalmatlan pálinkát keres, melytől csak annyit kíván, hogy reszelje torkát, s legalább pillanatokra feledtesse vele ezer keservét s felvilágyozza eltompult idegze-tének szálait (talán visszaidézne emlékébe egy volt jobb idő boldog emlékét.) vagy lelke elé varázsolja egy képzelt világ nyomoruság-ment csábító képét. Ha mindezt feltalálta szerényke borában, nemesebb élvezet abban nem keres s a bor színe, tisztasága, illata, illetve zamata előtte közömbös, sőt ismeretlen dolgok. E boroknál tehát csak az erő a fő, a többi tulajdonok mind csak mellékes dolgok s e mellet néha egy ke-vés betegség, egy kis piszok is észrevétlenül el-esuszhatik.

S mivel hazai fogyasztóink még a közelmúltban

*) Ezen a „Magyar Föld” szeptemberi számaiból egész terjedelmében átvett cikksorozat közlésével a közeledő szüret alkalmából bortermelőink érdekében kiváló szolgálatot véltünk teljesíthetni.
S z e r k.

Fejét lehajtotta két fehér kezébe, könnyei pe-regtek halovány arczára.

Igy találta őt meg az öreg Pál, aki a szomo-ruságban is csak meglátogatja az ő kis aranyosságát, úgy sem látogatja más senki, lepkék nem szeretik a hervadó virágot.

Megint busulunk aranyos hugocskám! félre már azzal a bánattal, jó az Isten eltart az a sze-génységben is, — csak tán nem azután a hitvány mágnás után sirdogálsz — kapunk még nálla szeb-bet és jobbat is, becsületesebbet is, nem multa még idejét, tegnap is találkoztam a Tóvári Laczival, még nem házasodott meg most sem, kérdezeti téged is, meg is látogatna ha szívesen fogadnád, mit szölsz hozzá kis aranyos hugocskám!

Hagyjanak nekem békét Pál bátyám! szerettem, csalódtam, össze van a szívem törve nem tudnék én már boldogítani senkit, az én szívemben nem vi-rul fel a szerelem többet soha, lejátszottam az éle-tet, ami még hátra van az csak szomorú hal-doklás.

Nana hugom, nem kell úgy elcsüggedni, hát nem tudod te azt hogy:

„Kétszer is nyit az ákácza virága“

mért ne nyilhatna a te szívedbe is kétszer a szere-lem virága, minden sebet begyógyít az idő Hiszen te még boldog leszel, lesz szerető férjed, boldog ott-honod, aranyos kis gyermekeid, megis érdemled, mert nem voltál te rossz, csak nem jól neveltek, ami hibád volt azért megbűnhödtél, most már ismét boldog leszel, úgy lesz, tudom én, nem csal engem meg az én hitem, majd meglátod csak drága ara-nyos kis hugocskám.

esaknem kivétel nélkül szinte mindannyian ilyen izlé-sűek voltak, mert tehetősebbjeink nagy ált:lánosságban csupán külföldi borokat ittak, s minthogy hazai terme-lőink csak az olyanok számára termelhettek, kik a bo-rokban finomabb élvezet is megfizetni hajlandók nem voltak: ebben kell keresni okát annak is, hogy Len-gyelország bukásával s a francia borkereskedelem óriási arányai által a világ piacáról leszorítva, hajdan első-rendű bortermelésünk minden régisége mellett is foly-ton a eseesemőkor szűkre szabott bőcsőjében feküdt s növekedni, előrehaladni képtelen volt, sőt sok részében néha-néha még aszkóros betegségek martalékja is lett, azaz hanyatlott, nem lévén meg a minden terme-lési tevékenység, s ösztön nélkülözhetlen rugója: a jónak és jobbnak becsült s megfizetett kelen-dősége.

S ez szolgáljon némi mentségeül hazai bortermel-őink eddigi hátramaradottságának. De tempora mu-tantur az idők folyamán úgy hazánk, mint a kül-föld, úgy társadalmi, mint műveltségi viszonyaink változása, nemesbülése jobb irányba terelésével az izlés is nemesbült s az emberek kezdettek a borban is és pedig a kevésbé tehetősek is, ha szabad e kifejezést használni, holmi eszményt, valami nemesebbet keresni, minek folytán a bornak addig főajánló levelét tevő, de a feledékeny embert könnyen elbűtő s barommá le-alacsonyító tulságos szeszességet mihamar a másod-rendű, sőt egyenest a többé-kevésbé hátrányos tulajdo-nok közé sorozták be s ezután az kívántatik a botól: hogy szemünket kristály tisztasága, csillogó tüköre s fényével, orunkat az illat varázsával keesegtesse, szája-inkban ne égessen, hanem azt a zamat kellemes ízével töltse be, s a szeszből ma már a legtöbben csak any-nyit kívánnak, hogy szív-erünk működését kissé gyor-sabb működésre rögassa, mint egykor talán jobb nap-jainkban, mikor szívünk minden dobbanása érzéseinket újabb örömökre keltette.

S minthogy a külföldi gyakorlati tudományosság fegyverével küzdő s az igényekhez alkalmazkodni tudó ildomos borászok, kik elég ügyességgel birtak hasz-nukra fordítani különösen a chemia, a jövő tanulmány-ságának e vezéresillaga s általában az összes tudomá-nyos haladás minden gyakorlati értékkel bíró vívmá-nyait a követelményeknek megfelelő borok előállítá-sára törekednek, illetve készítésével foglalkoznak: ob-ben rejlik ama titok, melynek felfedezése s átértése előítélet s tudatlanságtól szürke hólyagos szemecinket operálva, szeméink előtt a tiszta látás mezejét meg-nyitja; de ebben rejlik oka egyuttal annak is, hogy az ő boraik nagy árak mellett is oly kelendők, mert oly borra, mely legalább pereczekre az égbe ragad, szí-vesen költi néha-néha pénzét az is, kinek tárczája egykor-máskor talán a „lapos“ néven ismert nehéz kórban szenved.

S ha ez áll, mindenestre hasznosan kíváncsiak lehetünk rá, hogy vajjon miben állanak amaz eszkö-zök, melyek okszerű alkalmazása mellett egyébiránt inkább kedvezőtlenebb, mint kedvezőbb viszonyok mel-lett is élelmes külföldi borász kolegáink oly jó hírben álló boszorkány konyháiban oly kedvelt csemegét főznek.

Biz azok éppen nem boszorkányok s hogy rövid legyek megsughatom, hogy hatékony receptjük a jó nyers anyag termelése mellett, mely szinte egyik fő czéluk, különösen a mód nélküli tiszta kezelés s az er-jesztési és borérelési hőmérsékletnek egész a kicsiny-ségig menő folytonos figyelemben tartása s a tudomány utmutatásai alapján való alkalmazásából áll, mi minden-esetre nem képezi ugyan egyikét sem a hét főbűnnek, de mégis olyan, melynek követésétől hazai borászaink mindeddig egész indokolatlanul, mód nélkül vonakod-nak.
K o s i n s k i.

Mariskának a beszédre felvillant szemében a régi fény, de azután ismét csak könnyezett csak so-hajtozott.

Pál bácsi megint hozzá kezdett a beszédhez: nem busulunk többet, hiszen már kezdesz hervadni, leveted a fekete ruhát, úgy is régen hordod már, aztán holnap a mama is, te is, én is elmegyünk a városba, lesz ott színház, bál, megnézzük, szórako-zunk, hiszen így azt sem tudják élünk-e vagy már meg is haltunk. Ugy-e elmegyünk aranyos hugocs-kám?

Mariska csendesesen elmosolyodott az öreg jó-akaró beszédén s kissé vidáman felelt:

Elmegyünk Pali bátyám! Elmegyün!

*

Tavaszi volt, virágos szép tavasz. A kis ház előtti vén eperfa egészen kivirult, a zöld lombok kö-zött vigan csicseregtek a madarak.

Mariska a fa alatt ült, arca üde volt csak olyan mint ezelőtt tíz évvel szemre ragyogott és se-rényen dolgozott egy kis órapárnán, már csak e két betű hiányzott arról, hogy T. L., midőn szekér zörgés hallszik, aztán egy örömteljes sikoltás és Tóvári Laczi és Mariska szorosan tarták egymást át ölelve.

Éppen egy hosszú, édes csók csattant el, mi-dőn Pál bátyó is oda érkezett, s mind a kettőt át-ölelve, látta oda sugta Mariskának: ugy-e drága, ara-nyos hugocskám, megmondtam én, hogy:

„Kétszer is nyit az ákácza virága.“

A közönség köréből.*)

Valasz a kérdésre.

Motto: „Willst du dir ein hübsches Leben zimmern,
Musst dich ums Vergangne nicht bekümmern:
Das Wenigste muss dich verdrissen
Musst stets die Gegenwart genießen,
Besonders keinen Menschen hassen
Und die Zukunft Gott überlassen.“
Goethe.

Nagytiszteletű szerkesztő ur! Beesés lapja legközelebbi 37-ik számában Kémerről keletve egy tendenciosus s csekélységem ellen intézett levél jelent meg. A levél írója eléggé naiv berzenkedéssel ugyan, de egyszersmind annál bosszantóbb tapintatlansággal nem átalított e lap épen tisztelt olvasói s általában a nyilvánosság előtt egy olyan dolgot megszéllőztetni, melynek valamiképpen indoka merőben személyeskedés, ugy lefolyása, kivitele is czélzatos dacz, s bámulatos taktikával szőtt olyan mesteri manőverre vall, melynek ütegei egyesen személyiségem ellen valának irányozva s a melynek, — azzetem szerint, — éppen azért már pusztán az illető család iránti tiszteltet vagy gyöngédebb érzelemből is czélszerűbb és illebb lett volna titokban maradnia. Miután azonban nem így történt sőt ama levél megjelenése alkalmával nagytiszteletű szerkesztő ur által direkté, az igazságkereső s mindamellett is nem mint ilyenhez illenék, nyílt sissaku, hanem egy betű kényelmes köpenye alá kényelmesen elrejtődző igen tisztelt tudósító ur által pedig ugy „per tertias manus“ válaszadásra s ekként az ügy teljes megvilágítására felszólítottattam: tekintve az igazságot, tekintve saját reputációt, tekintve nagytiszteletű szerkesztő urat, tekintve végre e lapnak érdemes olvasói, kitérést nem engedő köteletségemnek ismerem az éremnek másik oldalát is felmutatni s azután eljárásomat a nagy közönség részrehajlatlan ítélte alá bocsátani. Bár megjegyzem, s ezt ajánlom „R“ ur figyelmébe is, hogy én egyedül a nyílt ellenfelet tartom szóra méltónak.

De hogy messze ne menjek a szigorú tárgyilagosság szabályát szemem elől valamiképpen s ne tévesszem: sietek a magát emesztő s tehetetlen haraggal felém dobott vádat bonczkés alá venni: bizonyos, e tárgy teljes megértésére okvetlenül szükséges tudnivalókat kénytelen kelletlen, színtén elmondani!

Az 1884. esztendő elején történt kedves olvasó, hogy jeles hivatali elődömmek mar előbb Nagyváradra lett megválasztása folytán üresedésbe jött kémeri ref. lelkész állomásra nyilvános pályázat hirdettetett s ez állomás elnyerhetése végett szabályszerű bizonyítványaimat jó magam is mint akkor még 5 hónapos káplánja egyik népes alföldi egyháznak, bona fide, de minden vérmesebb remény nélkül beküldöttem. A véletlen, talán balsorsom ugy hozta magával, hogy a pályázók között érdemesnek találtattam én is a kijelölésre s később a szavazatok csaknem 4/5 többségével kémeri rendes lelkészszé elis választattam. E választási tény azonban engem már a hevesnagykunsági tractusban talál, mint ezen egyházmegye egyik legnagyobb s 8000 lelket számláló fényes dévaványai egyháza meghívott és kinevezett helyettes lelkészét évi 800 frt fizetéssel. Ellehet annálfogva minden erősebb képzelődés nélkül hinni, elhiheti még igen tisztelt „R“ ur is, ha azt mondom, hogy kémeri megválasztatásom hírének verése után napokig haboztam, ha vajjon ez állomást elfogadjam-e, vagy ott maradjak Dévaványán azon nép között, melynek kebelében születtem s a mely most maradásom esetén fizetésemet kész volt a kémerivel egy nívóra emelni. Az idő telt s e közben kémeri híveimmel folytatott levelezéseimnek végre is az lett az eredménye, hogy én egy alkalommal nyilvánosan tett s most választóim által emlékemben felújított ígéretem előtt meghajolva, a bizalom elől ki nem térhettem s Kémert elfogadtam.

Tudtam ugyan, hogy T. Végh J. ur vejeivel egyetemben ellenem volt; de miután ezek az emberek csekélységemet életükben egyetlen egyszer látták maguktartásán még csak meg sem ütköztem sőt idegenkedéseket igen természetesnek találtam. S jól esik visszaemlékezni azon édes érzelmek, most már fájdalom! porba dőlt reményekre, melyekkel a délibábs alföldet odahagytam s a melyekkel a nálunk oly jó hírek örvendő Szilágyba áttaléptem.

(Folyt. köv.)

Hireink.

— Sz. Somlyó várossal az 1885. évre véglegesen megállapított legtöbb adót fizető városi képviselők névsora: Rendes tagok: Bárd Bányffy Albert 460 frt 56 kr. Hubert József 332 frt 39 kr. Bölöny Sándor (Hosva) 274 frt 80 kr. Láng Mór 274 frt 44 kr. Verán József ügyvéd 124 frt 40 kr kétszerese 248 frt 80 kr. Szénágy Miklós ügyvéd 122 frt 82 kr kétszerese 245 frt 64 kr. Nagy László lelkész 118 frt 60 kr kétszerese 237 frt 20 kr. Br. Bányffy Zoltán 233 frt 2 kr. Szabó Ferencz 226 frt 51 kr. Id. Páskuj József 220 frt 49 kr. Gr. Bányffy Béla 216 frt 93 kr. Orosz Simon ügyvéd 107 frt 86 kr kétszerese 215 frt 72 kr. Püspöky Alajos 206 frt 83 kr. Brüll Farkas parkamara kiáltg 102 frt 12 kr kétszerese 204 frt 24 kr. Józsa Gyula gyógyszerész 101 frt 58 kr kétszerese 203 frt 16 kr. Tamkó Bertalan ügyvéd 96 frt 65 kr kétszerese 193 frt 30 kr. Andrassy Gergely lelkész 90 frt 11 kr kétszerese 180 frt 22 kr. Ruzsika Ignác 170 frt 79 kr. Szathmáry Dániel ügyvéd 83 frt

11 kr kétszerese 166 frt 22 kr. Somogyi Kálmán ügyvéd 80 frt 83 kr kétszerese 161 frt 66 kr. Faragó Sándor ügyvéd 73 frt 87 kr kétszerese 147 frt 74 kr. Lukácsffy Ödön ügyvéd 72 frt 46 kr kétszerese 144 frt 92 kr. Papp Tódor 134 frt 54 kr. Nedeczy János 131 frt 77 kr. Póttagok: Schönstein János 131 frt 36 kr. Angyal János ügyvéd 62 frt 30 kr kétszerese 124 frt 60 kr. Benkő László 124 frt 10 kr. Bartha Endre ügyvéd 56 frt 21 kr kétszerese 112 frt 42 kr. Porjesz Sámuel III 25 kr. Bogdán Dénes 108 frt 99 kr.

— Hivatali vesztés. Szilágy megye közigazgatási bizottsága e hó 15. és 16-an tartott ülésében Pelei Morizot a zsidói járás szolgabíráját teendőinek vétken könnyelműséggel kezelése s hivatali képtelenség miatt az 1876. VII. t. cz. I. § a) pontja alapján hivatal vesztéssel büntette.

— Közgyűlés. Szilágy megye törvényhatósági bizottsága f. hó 29-én d. e. 9 órakor s folytatólag rendes közgyűlést tar.

— Phylloxera. Szilágy megyei Szilágy-Somlyó városban és a sz. somlyói járásba kebeleztet Zovány községben a phylloxera jelenléte konstataltatván, a földmivelés, ipar- és kereskedelemügyi m. kir. miniszter folyó évi 41,882 és 41,883. sz. a. kelt rendeletével nevezett város és község összes szőlőterületei, valamint az olyan kertek, melyekben esetleg egyes szőlőtők állanak, zár alá helyeztettek, E rendelet értelmében a zár alá helyezett összes szőlőterületről gyökerező vagy gyökértelen szőlővessző, szőlőnövénny és általában a szőlőt minden egyéb alkatrésze (a szőlőfűrt kivételével.) továbbá bármilyen fa- vagy cserjénemű ültetvény, használt ducok és szőlőkarók s szőlőlevélbe csomagolt bármínő tárgyak kivitele s ugy ezen tárgyaknak egyik szőlőből a másikba való átvitele is eltiltatott.

— A trónörököspar Magyarországon. A jövő hóban Rudolf trónörökös Stefánia trónörökösével látogatást tesz N.-Károlyban gr. Károlyi Istvánul, ki a királyi vendégek méltó fogadtatására szükséges előkészületeket már megtétette. Szatmármegye főispánja Domahidy Ferencz is felhívást intézett a megye bizottsági tagjaihoz s a f. hó 12-én tartott rendkívüli megyei közgyűlés a megye és város részéről kifejtendő ünnepélyességek megállapítása felett határozott.

— A székhelyi műkedvelő társulat 7-es bizottsága közelebből gyűlést tartott, melyen elhatározottat, hogy még e hó folyamában előadást tartanak. Színe kerül: „Judith asszony“ K. Papp Miklós erdélyi ösmert író népszínműve, a czímszerpben Ottlyk Györgyné született György Ilon urnóval.

— „Gendűző“ czim alatt a legjelesebb írók közreműködésével új szépirodalmi hetilap indult meg Budapesten. A hirdetések rovata alatt olvasható programra felhívjuk olvasóink figyelmét.

— A folyó hó 12-én tartott közcatorával egybekötött estélyről a nyilvános számadást — tárgy halma miatt — lapunk jövő száma fogja hozni.

— A képes Családi lapok“ Méhner Vilmos jó nevű kiadónknál VII. évfolyanát éli. A lap önmagát dicséri. Itt csak felhívjuk a lapunk utolsó oldalán látható „Előfizetési felhívásra“ — olvasóink becses figyelmét.

— Nagy Péter püspök temetésén a sz.-szolnoki ref. egyházmegyét br. Bányffy Albert m. főgondnok, mint állam gondnokon kívül br. Györfly Lajos főgondnok, Nagy László esperes, Geneszy Sándor algonok, Szathmári Dániel és Somogyi Kálmán képviselők, Bakesi Sándor és Gáspár János egyházmegyei ülnökök képviselték. A zilahi egyház Mogyorósi István és Konya László — pappai és Balogh Károly meg Puskás Sándor küldöttéi, — a zilahi ref. gym. pedig Baczó Gábor és Berényi János tanárai által külön képviseltette magát. Az egyházmegye díszes fehér gyöngyvirág és őszirózsból készült koszorujának széles, fekete moir-antique szalagjain e felirat volt olvasható: „Nagy Péter püspöknek a szilágy-szolnoki egyházmegye. Emlékezetben lészen a te neved.“

— Hibaigazítás. Lapunk mult, vagyis 38 számában „Kirándulás a feketeerdei üveghutához“ czimű tárczáinkunkban egy megboosáthatlan sajtóhiba teljesen érthetlenné tesz egy részletet. Ugyanis a belső old 3-ik hasábján, a második bekezdés elől, mely így kezdődik: „De van egy néhány igen magas halom“, kimaradtak a következő sorok, melyek a következők: „kényelmes szállásunkon jól kipihenve magunkat, a következő nap (május 30) reggelén megtekintettük a sz.-nagyfalusi határon, a falutól délre attól nem nagy távolságban fekvő barbárkori temetkezési helyet, melyet szétszórtan fekvő sok kisebb-nagyobb halom alkot. Néhány évvel ezelőtt több mint 50 ily halom számoltak meg itten: ma azonban kevesebb van, s a legtöbb már alig kivehető; a földmives ekje, másfél évezred alatt szétzúzta azokat.“ Sietünk e kijavítást megtenni.

— Esküvő. Fényes esküvő tartott városunkban f. hó 14-én. A kedves és szép Zipfinger Klára esküdött örök hűséget Donogán István, a Kunz József és társa czég debreczeni telepe derék üzletvezetőjének. Maga a nap is gyönyörködni látszott az impozáns menetben, melyet a nászcsereg s a válogatott díszes vendég koszuza tett meg a rom. kath. templom felé. Az esketési szertartást a templomban Püspöki Alajos ezimzetes kanonok végezte. Násznagyok: Ruzsika Ignác és Beteg László urak; násznagy asszonyok: Ruzsika Ignácné és Bányai Károlyné urnók; nyoszolyó lányok: Ruzsika Erzsike, Páskuj Róza és Zipfinger Iza kisasszonyok; vőfélyek: Hadnagy Ignác, Komka Kálmán, Vengell Lajos urak voltak. Az esketési szertartás után következett a barátságos és kedélyes lakoma, miközben sok szélemes toasztban kívánt boldogságot a boldog új párnak s vacsora végével az ifjak tánczban fejezték ki határtalan örömeiket s jókedvüket. Reggel az új pár Debreczenbe utazott. Áldás kísérje életüket.

— Városunk polgármestere az új ipartörvény rendelkezéséhez képest — a képesítéshez kötött iparosokat

— ipartestületek alakítására hívta fel, s e végből e hó 21-én a színház helyiségében közgyűlést tartott, — a szép számmal megjelent iparosok tekintettel arra, hogy az izraelita iparosok — ünnepük miatt e gyűlésen meg nem jelenhettek s a törvény által megrendelt kétharmad többség kivételé nem volt, — elhatározták, mikép ez ügyben 14 napok alatt fognak nyilatkozni.

— Értésítés. Melynőfogva felhivatik mindazon iparos ki tanácsot tart, s még ez ideig az ipar-iskolába be nem íratta, hogy október 5-éig beírassa alulírtánál, annál is inkább, — mert azon túl az újabb ipartörvény 157-ik paragrafusza szigorúan alkalmaztatni fog. Barathy Mihály ip. isk. igazgató.

— A gazdasági gépek kezelése közül előforduló vigyázatlanság minden évben megkivánja a maga áldozatait, Krasznán egy legénynek a karját törte el a kézi cséplőgép, — egy rátoni legénynek pedig balkeze két ujjáról szakasztotta el egy másik gép a két első ízt.

— A „Magyar Háziaszony“. Az e czim alatt Bpsten megjelenő háztartási, gazdasági és szépirodalmi hetilapnak, mely a magyar gazdaságyos országos egyletének hivatalos közlönye, — előfizetési ára egy évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr. Előfizethetni legczélszerűbben postautalvány által a „Magyar Háziaszony“ kiadóhivatalához Budapesten, váci-körut 20. Mutatványszámok ingyen küldetnek mindazoknak, kik a kiadóhivatalhoz ezekért — legczélszerűbben levelező lappal — fordulnak. A legújabb szám következő változatot tartalommal jelent meg: Tartalom: A magyar háziaszonyokhoz. — A nő legyen szakképzett. Dr. Gyulay Bélától. — Tisztaság. Ságby Józsatól. — Egészségügy. A feketé rém. — Konyhaszat. Miként kell a különféle husneműeket elkészíteni. P. Katarinától. — Heti étlap. — Hogyan főzzünk, süssünk? — Hasznos tudnivalók. — Külömfélék. — Irodalom és művészet. — Színház és zene. — Gondolatok. — Eljegyzések. — Esküvők. — Apróságok. — Kérdések. — Feleletek. — Számrejtvény. Schleithelmi Keller Róbertnéől. — Pályadijas sakkrejtvény. Roszipál Alajostól. — Betűrejtvény. Mandel Józseftől. — Megfejtések. — Házci cikkek legújabb árjegyzéke. — Heti naptár. — Kiadóhivatal postája. — Hirdetések. — Tárcza: Költemény. A temetőben. Ferenczyné Zay Aloyzától — Budapesti élet. Vértess Józseftől. — Az első csók. (Naplómból.) Yó-Zsytól. — Tört szívek. Beszélyke. Sikor Margittól.

CSARNOK

Emlékeim.

Irta P. Szathmáry Károly.

(Folytatás.)

7) Admirálisságom Déván.

Nem mondhatnám, hogy helyzetem nagyon kellemetes lett volna, mint az akkori egyetlen magyar hajó hadsereg parancsnokának.

A 10—12 hajócska bombákkal és robbanó anyagokkal telve; a hajókat részint oláh tutajasok, részint elfogott osztrák utászok kormányozták; a jobb part a cernirozás teljes bevonása után egészen a felkelő oláhok kezében, kiknek a lövöldözés helyett elég lett volna egy égő pipát hajtani valamelyik kis hajóba, hogy levegőbe röpüljünk.

De mi sem mulasztottunk el semmit, a mit az óvatosság igényelt. Az első hajóra legmegbízhatóbb altiszteimet tettem, az utolsón mi voltunk Kellerrel. (Tóth Ágoston visszamaradt.) Ide egy kis gyékény fedelet is vonattam, melyhez a fiuk — nem épen bölcsen az admirális (I) nemzeti lobogóját is föltűzték. Ezenkívül a hajók jobb oldalára a töltenynek való itató papírsomagokat helyeztük el, melyek igen alkalmas mellvédül szolgáltak. A hajókat vezető oláh bácsiknak s az osztrák utászoknak meg volt mondva, hogy minden hajón két ember fölfont fegyverrel őket figyelni s a legkisebb gyanus mozdulatra halál fiai lesznek. Így indultunk meg.

Máig sem tudom megfajteni, miért és miként történt, elég, hogy kiindulásunk után mindjárt erős ágyzás volt fejünk felett a balpartról jobbra. Valószínű, hogy a közel lévő oláh tábor figyelmét akarták elvonni a kis hajós seregről, vagy épen néhány lövéssel szétugrasztani. Mi azonban a magas partok miatt semmit sem láttunk.

Ezután háborítatlanul jutottunk el körülbelül a Kenyérmező kezdetéig Gyalmár közelében. Itt azonban a szászok megtámadtak; a partokról sűrű tüzelést intézve a hajókra. Én egy darabig csak gyéren tüzeltem reájok; de midőn egyre többen gyűltek össze, az első és utolsó hajón levő rakéta asztalokról néhány lövést tettem reájok. A rakéták egyike szerencsésen közéjük esett; mire nagy félelem fogta el őket, „La gyál fratrilor!“ (A hegyre testvérek!) — kiáltották, s a következő pillanatban néptelen volt a Maros partja.

Mi pedig azután lementünk egészen Gyalmárig és itt kikötve, zavartalanul töltöttük el az éjszakát egész hajnalig. Természetes, hogy az éjszakán keresztül sűrű őréséget kellett fenntartanunk, részint a

*) Az ezen czim alatt megjelenő cikkekért csak a sajtóhatósággal szemben vállal felelősséget a Szerk.

külső megtámadás esetére, részint az oláh tutajajosok miatt, kik magok is könnyen eláruhhattak.

Hajnalban már elindultunk és bár nagy hire volt, hogy a mőczok az aranyi várhegyen faágyukat állítottak fel és meg fognak támadni, minden baj nélkül lejutottunk 2—3 óra között Dévára.

Ide már elszállították a nagyobb 18 fontost, s egy csomó más ágyut Fehérvár alól; eleséget is bőven szállítottak föl a várba; de maga a vár, mint azt az első szemle után észrevettem, félig rom állapotban volt; a falakon több helyütt lyukak, rések tátongtak és a felvonó hid el volt romolva.

Azonnal elhatároztam magamat, hogy a várat embereimmel kijavittatom és védképes állapotba helyezem.

(Folyt. köv.)

Piaczi árak.

Egy hektoliter	Sz.-Somlyó szept. 19.	Zilah szept. 20.	Tasnád szept. 19.	Sz.-Cseh szept. 19.	Kraszna szept. 23.
árak krajczárookban					
Buza	488	6—	520	490	510
Kétszeres	357	456	440	—	425
Rozs	357	350	500	350	450
Árpa	370	330	—	—	—
Zab	195	160	250	175	200
Tengeri 100 kiló	520	500	500	595	580
Széna 1 kiló	200	250	300	—	—
Marhahus	44	40	44	40	40

HIRDETESEK

Vendéglő, Szálloda, Kávéház

MEGNYITÁSA Szilágy-Somlyón.

Van szerencsém a tisztelt közönség tudomására hozni, hogy Sz.-Somlyó város tulajdonát képező központi, újonnan épített s minden szükséges kellékekkel berendezett „Lobogó“-féle vendéglői helyiséget több évre kibérelvén, azt az igen tisztelt közönség igényei és kényelmére teljesen fölszereltem

folyó évi okt. hó 1-én nyitandom meg.

Főelvem — tisztaság mindenben, a lehető legizletesebb ételek és italok pontos kiszolgálása, az árak meglepő jutányossága mellett.

Ez okból bátor vagyok a fennevezett időn tul a t. közönség bizalmát és pártfogását kérni.

JUHÁSZ JÓZSEF, vendéglős.

115.—3—3.

Hirdetés.

Egy 28000 frtra becsült birói árverésen megvett, gőzmalom és szeszgyár a hozzá tartozókkal együtt jutányos árban és feltételek mellett szabad kézből eladó, e tárgyban szóbeli vagy levélbeni megkeresések a titkári hivatalhoz intézendők.

Zilah 1884. július hó 26-án

Közép-Szolnokmegye zilahi takarékpénztári részvénytársulat Igazgatósága.

80—9—10.

HIRDETMÉNY.

Egy egészen jó, keveset használt könnyű ruganyos kocsi kedvező árban átvehető Szilágy-Somlyón.

Bővebb értesítés szerezhető e lap szerkesztőségénél.

112—3—3.

44,877. sz.

VIII.—1884.

Árverési hirdetmény.

A szatmári m. kir. pénzügyigazgatóság által közhírré tétetik, miszerint Szilágy-Somlyó város somlyói járásában fekvő Szilágy-Somlyó város község területén a bor és hus, valamint a czukor és sörfogyasztás után fizetendő fogyasztási adó iránti beszedési jog az 1885. évi január hó 1-ső napjától 1885. évi december hó végéig terjedő időre, esetleg a felmondás fenntartásával az 1886. és 1887. évekre is nyilvános árverés útján haszonbérbe adatik.

Az árverés a m. kir. pénzügyigazgatóság által 1884. évi október hó 6, 7, és 8. napján d. e. 9 órakor fog megtartatni.

Bérleti kívánók a következőket vegyék tudomásul:

1) A kikiáltási ár az 1885. évi január hó 1-ső napjától 1885. évi december hó végéig terjedő időre évenként:

a bor, must fogyasztása után	1643	frt	04	kr,
a hus	1646	”	01	”
a czukor	1144	”	75	”
a sör	90	”	90	”

összesen: 4524

frt 70 kr-ban határoztatik meg.

2. Az árverésben részt vehetnek, kik törvény szerint a terhes szerződések kötésére személyi képességgel bírnak.

3. Az árverésen részt venni kívánók kötelesek bánatpénzüil a kikiáltási ár tizedrészét (10%-át), készpénzben vagy államkötvényekben vagy a fennálló szabályrendeletek értelmében bánatpénzüil elfogadható a budapesti tőzsdén jegyzett árfolyammal, ha pedig ez a névértéken felül lenne, ez utóbbival számításba vehető egyéb értékpapirokban letenni.

4. Írásbeli ajánlatok szintén elfogadtatnak, melyek azonban a 3-ik pontban meghatározott bánatpénzzel ellátandók.

Az írásbeli ajánlatok az árverés előtti napon délután 5 óráig lepecsételve a pénzügyigazgatóság főnökének adandó át. — A további feltételek minden adóhivatalnál és pénzügyőri biztosságnál megtekinthetők.

Szatmáron, 1884. szeptember hó 14-én. 118.—1—1.

A t. cz. magyar olvasó közönséghez.

Tisztelettel értesítjük a t. cz. magyar olvasó közönséget, hogy „Gondúzó“ czimen új szépirodalmi hetilap jelent meg kiadásunkban, melyre vonatkozva megismertetjük következő programmunkat:

Távol tartva magunkat minden pártoskodástól, azt a főadatot tűztük magunk elé, hogy lapunkat a legszigorubb erkölcsi elvek szerint szerkesztjük, ugy hogy azt minden anya bátran adhatja serdülő leánya kezébe; a magyar irodalmat tehetségünk szerint fogjuk ápolni, és nemzetünk kedvelt íróinak legjobb munkáit közöljük, különös sulyt fektetve a regényirodalomra, adni fogunk rajzi-, ország- és népismereti vázlatokat, a kertészet és háztartást érdeklő tanulságos közleményeket, azonkívül tekintettel leszünk a jelesebb külföldi regényekre is.

Támogatva legjelesebb íróink által minden törekvésünket oda irányozzuk, hogy lapunkat folyvást tőkélyetesítsük és emeljük, hogy oly családi lapot nyujthassunk a hazai olvasó közönségnek, minő, — tekintve a legnagyobb gonddal választott, dus tartalmat, a pompás kiállítást, és a fölöttebb olcsóbb árt, hazánkban mostanig nem jelent meg és — joggal mondhatjuk — mely a házagot kitöltteni lesz hivatva.

Első számunkat következő munkatársakkal kezdjük: P. Szathmáry Károly, Mikezsth Kálmán, Kazár Emil, Margitay Dező stb.

A második számban érdekesítő, nagyobb szabásu történeti regényt kezdünk meg P. Szathmáry Károlytól e czímen:

„SZÉKELY TÁMAD, SZÉKELY BÁNJA.“

A negyedik számban Mikszáth Kálmán, fiatal íróink e matadorja szokott kedélyes és megragadó modorával kisebb regényt fog közölni a fővárosi életből.

A hatodik számban nagyobb társadalmi regényt kezdünk meg Dr. Sziklay Jánostól.

Szigoruan és lelkiismeretesen tartva szem előtt programmnkat, az a biztos remény kecsegtet minket, hogy a „Gondúzó“ kedvelt olvasmányává válik minden művelt családi körben és érdemes lesz arra, hogy valóságos gondúzóvé legyen és valódi házi kincset képezzen arra nézve, ki szünőráiban érdekes olvasmányynyal akar foglalkozni.

Előfizetési föltételek:

A „Gondúzó“ szépirodalmi hetilap, megjelen minden vasárnap 3 ivnyi tartalommal, azonkívül a képes czimlappal ellátott borítékon két oldalnyi hasznos tudnivalókkal és talányokkal, a következő előfizetési árak mellett:

Egy évre 6 frt, félévre 3 frt, negyed évre 1 frt 50 kr. Egyes szám ára 15 kr.

A jutalmakat is illetve arra törekedtünk, hogy előnyt nyujthassunk t. előfizetőinknek.

Tetemes áldozatok árán azon kellemes helyzetben vagyunk, hogy kizárólag előfizetőink számára olajnyomatu, eredeti magyar festményeket sokszorosítottunk, minek következtében minden fél éves előfizetőnknek egy, az egész éveseknek pedig két képet adhatunk. E képek jól és tartósan készített, mosható arany keretben 84 cent. magasak, és 70 cent. szélesek egészen készen a felfüggesztéshez, és egy darab ára csakis 2 frt. — E képek a következők:

Szent István király. — Kossuth Lajos. — Deák Ferencz. — Petőfi Sándor. — Vörösmarthy Mihály.

Továbbá a következő életképek:

Vasárnapi multság falun. — Czigány tanya az erdőben. — Csikós élet. — A puszták fia.

Mutatványszámokkal szívesen szolgálunk díjtalanul és bérmentesen, gyűjtőknek 10 előfizető után egy tiszteletpéldányt adunk.

A t. cz. hazai olvasó közönség részéről élénk részvételle számítva, reméljük, hogy vállalatunkat a tőkely legmagasabb fokáig emelhetjük és tisztelettel kérjük hazai irodalmunk becses pártfogóit, hogy minket e hazafias vállalatunk előmozdításában tehetségük szerint pártfogolni kegyeskedjenek.

117.—1—2

Tisztelettel:

a „Gondúzó“ szerkesztősége és kiadóhivatala

Budapesten, belső dob-utca 14.

VII. évfolyam.

Előfizetési felhívás

A KÉPES

SALÁDI LAPOK

SZÉPIRODALMI és ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAPRA.

Felétős szerkesztő: Komócsy Lajos.

Lapunk — társai között legnagyobb elterjedésnek örvendő immár hetedik évfolyamát éli. Miután kívánatra mindenkinck küldünk mutatványszámot s egészen tájékozó előfizetési felhívást, e helyen csak röviden emlékezünk meg a közkedveltségnek örvendő lapról. — A „Képes Családi Lapok“ három ivnyi tartalommal jelen meg a legdiszesebb kiállításban, szép, fényes, színes borítékban. — Minden szám sok művészi kivitelű képet hoz. A főlapban vannak eredeti s a külföld legnagyobb íróiból fordított rövidebb regények, elbeszélések, rajzok, életképek, humoreszkek; eredeti s más költemények, heti tárczák, ismerető tudományos czikkek, a főváros, vidék s külföld válogatott, fontos hírei: az irodalom és művészet körében felmerülő minden mozzanat. — Minden számhoz egy ivnyi külön regénymelléklet könyvalakban. — Humor rovat leggyakrabban képekkel. Havonként „Nővilág“ czimü divatlap számtalan képpel, szabásrajzzal stb. is jár ingyenes mellékletkép. A boríték telve a komoly s tréfás talányok minden fajával. A talányfejtők között gyönyörű olajnyomatu képek (diszes aranykeretben), regények stb. sorsoltatnak ki.

A folyó évnegyedben külön regény-mellékletkép „Searpa Rachel“ kitünő, cselekvénygazdag, érdekesítő regényt adjuk.

Mutatványszámot a kiadóhivatal bárkinek küld bérmentve.

Előfizetési ár: egész évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr.

Méhner Vilmos kiadóhivatala: Budapest, papnövelde-utca 8. szám alatt.

119—1—3

A szilágy-somlyói nyomda-részvénytársaság. 1884